

XVII.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om Forholdsregler imod løsgaaende Hunde i Kjøbstæderne og paa Landet.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 29de Januar 1867).

Idet Udvalget tilfulde erkjender Gavnlig-
heden af det ved det forelagte Lovudkast tilsigtede
Siemed, at formindste det overvættets Antal af
Hunde ved Indførelsen af en Afgift paa disse,
har man dog formeent at burde foreslaae nogle
Forandringer i Udkastet, navnlig sigtende til
at give Anvendelsen af den eventuelle Lov større
Censartethed og Omfang.

Udvalget har saaledes ikke troet at burde
overlade det til de communale Myndigheder at
tage Bestemmelse, om Loven bør anvendes i
vedkommende Communer eller ei, idet man ikke
kan see bort fra, at der vistnok vil udcræves
en længere Tid, forinden Gavnligheden af en
Lov som nærværende vil blive almindeligen er-
kjendt, og at det derfor, navnlig i Begyn-
delsen, vil være vanskeligt for de communale
Autoriteter at beslutte sig til at give Loven An-
vendelse i Kommunen, saalænge der gives andre
Communer, som ere uwillige til at inblade sig
paa at indføre den herommeldte Foranstaltning
i deres Kreds. Det samme Siemed, at fjerne
de Vanskeligheder for de communale Bestyrelser,
som Hensynet til, og, om man saa tør sige,
Afhængigheden af andre Communers Beslut-
ning let vilde medføre, har ledet Udvalget til
at foreslaae, at der i selve Loven træffes en
eensartet Bestemmelse om Afgiftens Størrelse.
I saa Henseende har man antaget, at en
Afgift af 2 Rd. for en enkelt Hund maatte
ansees passende, da det paa den ene Side staaer
Enhver frit at undgaa Afgiften ved stadigen
at holde sin Hund bunden, medens det paa
den anden Side har viist sig, at den tidligere
Afgift i Kjøbstæderne af 1 Rd. ikke har været

høi nok til at bevirke nogen Indskrænkning i
Hundeholdet. At Afgiften forhøies for de
Hunde, som en Eier har udover een, er stem-
mende med fremmede Landes Lovgivning i saa
Henseende, anbefaler sig ved, at løsgaaende
Hunde, i hvert Fald udover een, i alt væsent-
ligt maae betragtes som Luxusgjenstande, og
synes saa ganske at staae i Samklang med
Lovudkastets Siemed, at det neppe behøver yder-
ligere Motivering.

I § 2 har man foreslaaet at give Loven
Charakter af en Beskatningslov, en Betrag-
ningsmaade, der forekommer Udvalget i ethvert
Tilfælde at have Mere for sig end at be-
handle den som en Politiforanstaltning, hvortil
kommer det væsentlige Hensyn, at man ikke har
kunnet misfjende, at Landpolitiet's mangelfulde
Tilstand vil lægge uoverstigelige Hindringer iveien
for den tilsigtede Foranstaltnings Gjennemførelse
ved dette paa en blot nogenlunde tilfredstil-
lende Maade. Politiet's Mellemkomst vil der-
hos, navnlig paa Landet, hvor Foran-
staltningen er aldeles ny, muligen kunne frem-
kalde en vis Opinion imod Loven, og man
har derfor troet at ramme det Rette ved at
fastholde Foranstaltningen som en Beskatning,
hvis Udbytte tilfalder de communale Kasser,
og derfor foretages efter de almindelige Regler
for Communeskattens Opkrævning og Inddri-
velse. At Gjennemførelsen er henlagt til Sogne-
forstanderstæderne paa Landet, vil være i Con-
sequents hermed, og naar man for Kjøb-
stædernes Vedkommende har troet at burde lade
Opkrævningen og Restanceinddrivelse vedblive
at stee ved Politiet ligesom hidtil, imod at